

HOMILIE IN DE UITVAARTDIENST VOOR JEAN-MARIE CLAEYS BOÚÚAERT

Kol. 3, 12-17; Joh. 21, 1.15-19

Geachte familie Claeys Bouúaert, beste Hilda, trouwe jaargenoten en vrienden van Jean-Marie.

De eerste lezing - een fragment uit de brief van Paulus aan de Kollossenzen - beschrijft zo innig mooi de levenshouding waartoe christenen als 'Gods heilige en geliefde uitverkorenen', geroepen zijn: tedere ontferming, goedheid, nederigheid, zachtheid en geduld. Het klinkt bijna idyllisch en toch is dit niet zo. Paulus is te realistisch om de christelijke levenshouding te verpamperen. Hij beseft maar al te goed dat mensen, ja ook christenen, geen heiligen zijn – wél tot 'volmaaktheid' geroepen. Daarom na die eerste welwillende woorden, Paulus' nuchtere oproep: *"Verdraagt elkaar en vergeef elkaar..., zoals de Heer u vergeven heeft"*. Samenleven is immers niet steeds evident, kent kleine spanningen, bedoelde of onbedoelde kwetsuren, ergernissen... Daarom ook zijn wij – zoals bij elke eucharistieviering – begonnen met een bede tot vergiffenis: kwetsbare, feilbare mensen die in hun binnenste ruimte creëren opdat Christus in volle rijkdom er verblijf zou kunnen houden.

Ik durf vermoeden dat Paulus' gemeenschapsschets (in z'n brief aan de Kollossenzen) voor velen onder ons herkenbaar-toepasselijk is in onze gezinnen, onze geloofsgemeenschappen, onze families.

Zo ook ongetwijfeld – nu meer dan 88 jaar geleden - voor Jean-Marie toen hij als jongste van een groot gezin te Gent en Mariakerke liefdevol opgroeide en bij de scouts z'n engagement en ongebreidelde energie kon uitleven.

Na z'n humaniora in het St.-Lievenscollege zou hij aan de universiteit scheikunde studeren..., of toch niet. Lag het hem niet of was iets anders zijn toekomst aan 't bewerken? Hij wist het amper. Dan maar z'n legerdienst in Soest, Duitsland, op de ziekendienst. Dienstbaar voor zovelen die hij omwille van z'n talenkennis kon bijstaan bij lezen en schrijven... En toen, doorheen die dienstbaarheid ging het hem dagen, alsof de vraag van Jezus uit het Johannesevangelie niet slechts tot Simon Petrus gericht was, maar ook tot hem: *"Hebt ge Mij meer lief dan dezen?"*. Toen werd het hem rotsvast duidelijk: *"Ja Heer, Gij weet dat ik U bemin."* Dit Godsgesprek was ook zijn roeping: herder zijn! *"Weid mijn schapen"* was ook tot hem gericht...

Jean-Marie ging naar het seminarie en werd in 1965 voor het bisdom Gent tot priester gewijd. Sindsdien was dit godsgesprek blijvend zijn inspiratie. Onvermoeid mensen nabij zijn, zieken bezoeken, stervenden bemoedigen, 'mens voor de mensen zijn, herder als God'. Kunstminnaar als hij was, werd zijn 'tekenen' eveneens de uitdrukking van z'n godsrelatie. Zovele kunsttekeningen – zwart op wit en wit op zwart – openbaren ons z'n intiemste geloofsgesprek: heiligen en madonna's, ontelbare keren op papier gezet als zovele gebedsmomenten, om God te eren en Maria.

Ja, priester Jean-Marie was een biddende man, trouw voorgaand in de eucharistie en psalmodiërend in het Getijdengebed. En Maria was z'n hemelse Moeder wiens bedevaartsoord o.a. in Oostakker, hij graag bezocht.

Ook als emeritus-priester bleef hij – mede dank zij zijn engelbewaarder Hilda – mensen nabij en bleef hij hen, zolang het hem gegund was, een namiddagbezoekje brengen.

Maar ook voor priester Jean-Marie kwam de tijd van kwelling en kwaal en wist hij maar al te goed dat de aardse tijd ten einde liep.

Ook toen zal hij zich bewust geweest zijn dat Jezus' woorden tot Petrus uit het Johannes-evangelie, ook hem betroffen: *"Ik zeg u: toen ge jong waart, deed ge zelf uw gordel om en ging waarheen ge wilde; maar wanneer ge oud zijt, zult ge uw handen uitstrekken, een ander zal u omgorden en u brengen waarheen ge niet wilt"*, en Johannes voegde er aan toe: *"Hiermee zinspeelde de Heer op de dood waardoor hij God zou verheerlijken. - En na deze woorden zei Hij hem: "Volg mij."*

Ja, gelovig is hij de Heer ook toen gevolgd, over de dood heen, dankbaar voor alles wat Hij in hem bewerkstelligd had, dankbaar voor zijn familie en vrienden, dankbaar voor alle goede mensen die z'n levenspad kruisten.

Zijn laatste woorden liet hij optekenen door Hilda.

In grote eerbied herhaal ik ze hier:

"Een speciaal woord van dank aan Hilda en haar familie die mij altijd gesteund en bijgestaan hebben, waar ik altijd een beroep op kon doen.

Ze hebben mij aanvaard zoals ik was met mijn goede en minder goede kanten.

Ik mocht altijd aanwezig zijn bij elke familiebijeenkomst.

Ik heb het genoeg gehad alle kleinkinderen te mogen dopen.

Daarna werd ik steevast uitgenodigd voor een stukje taart en koffie.

Het was altijd heel aangenaam om met de familie samen te zijn.

Met kerstavond werden wij altijd verwacht bij Hilda haar broer, schoonzus en kinderen.

Op nieuwjaarsdag werden wij steevast uitgenodigd bij haar zus, schoonbroer en kinderen.

We hebben samen veel gelachen en veel gepraat over het leven en werken op de boerderij. Ik ben heel dankbaar dat ik hen heb mogen kennen en samen een stukje van de weg heb afgelegd.

Bedankt voor alles en draag zorg voor jullie zus.”

Vrienden, we willen priester Jean-Marie in gedachten houden als een liefdevol en verstandig persoon met veel empathie en medeleven voor mensen die hem nauw aan het hart lagen, alsook voor de zieken voor wie hij een grote steun was. Velen zijn dankbaar en gelukkig dat ze Mr. Pastoor – zoals zij hem noemden - in hun leven mochten ontmoeten.

Moge God hem nu in eeuwigheid zegenen en bewaren:
in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen